

a. kamen

Satirikonj

kičevanje

Nastupilo je doba, takozvano atomsko, kojim se bestidno ponosimo.

Život se preobraća u kič.

Kič-umetnost samo je bezazleni izum primitivnih genija.

Naučili smo da kičujemo život.

Dišemo kič-vazduh.

Trujemo se kič-hranom.

Opijamo se od kič-pića.

Kič-umetnost samo je genijalni izum bezazlenih primitivaca.

Sklapamo kič-prijateljstva.

Držimo kič-govore.

Udvaramo se kič-devojkama.

Sanjamo kič-snove.

Kič-umetnost samo je primitivni izum bezazlenih genijalaca.

Statistika nagoveštava porast broja beskičmenjaka a smanjenje broja beskičnjaka.

Ljudi umiru od kiča a ne od raka. Od raka i drugih bolesti umire se samo formalno. Ne umire se ni od starosti. Nema više starosti. To je kič-starost.

Otkriveni su i simptomi kič-mladosti.

U dečjim vrtićima, u sistemu vaspitanja, u toku su prvi pokušaji kičevanja.

Kič-umetnost samo je bezazleni, samo primitivni i, u tom smislu, genijalni izum.

Osvedočeni beskičnjacima dižemo kič-spomenike i štitimo ih od propadanja.

Izlapeli lingvisti tvrde da je kič osnova kičme (simbola čovekovog moralnog i fizičkog dostojanstva!) I sa kičicom je, kažu, isti slučaj. Mladi lingvisti nasedaju. Stvara se generacija kič-lingvista. A pravopis je obavezan za sve pismene, kojima slepo veruju nepismeni (kič-nepismenosti!).

Pitanje čovekove budućnosti u stvari je pitanje budućnosti kiča.

To je pitanje koje me je dovelo do oćajanja. Izbezumljen, uputih se s tim pitanjem Svesnoj društvenoj snazi koja povremeno deluje u kulturnom životu.

— Da ispitamo slučaj — predloži mi Snaga. — Najpre da formiramo komisiju. Pored tebe i mene predlažem u komisiju i Svesnu društvenu snagu koja povremeno deluje u životu upošle.

— Slažem se! — rekoh i digoh obe ruke, u znak oduševljenja i nade.

Uputismo se potom jednom od zaslužnih i vodećih kič-majstora. Postavih mu pitanje čovekove budućnosti.

— To je kič-pitanje! — reče kič-maestro.

— Nije! — vrisnuh u oćajanju.

— To je kič-vrisak, to je kič-oćajanje! — reče on ne trepnuvši.

— Ali, molimo Vas, budite odgovorni! — obratiše mu se najzad i Svesne društvene povremene snage. — Recite već jednom nešto ozbiljno!

— Dobro! — reče kič-majstor. — Atomskoj bombi treba ostaviti što manje lepog za uništenje.

— I ništa više nemate da kažete? — upita komisija jedno-glasno.

— Ič — reče maestro.

— Bolje ič nego kič. — zaključio komisija dvotrećinskom većinom.

Ja sam se, po običaju, uzdržao.

Po običaju, obe strane su u pravu.

Svojevremeno, u prvoj najezdi kiča, prvi su nastradali — običaji.

milutin ž. pavlov

PANONSKI KIKOT

Izvižen toranj izbiže,
ječam se vetru saviže,
poljem skita at:
podnevni sat.

Visoko dukat žut.
Na dermu pustoši gugutka odmara put.
Pupoljak bulke ispod zardale
potkovice niče,
zemlja sparinom viče...

Krilo vetrenjače,
kobac ranjeni;
guska gaće
vazduh spaljeni.

Znojna košulja otkose traga teške,
na ustima vodena žed se plavi.
Iz suncokreta izleću ptice viteške,
mutni plamen u glavi.

Ispod bagremove krune
kikot suknje bele.
Bleje ovce rune
kroz trave sazrele.

iris karminski

Znam
Iz šarenih spomenara
Davni prijatelji
Davni smijeh
Neporecive zakletve
Znam
Iz mnogih jeseni
Ovo sakupljano lišće
Iz mnogih i davnih
I znam
Mnogih milih i dragih
Nema više
I mnoga je travka
Izrasla tim iz očne duplje
I znam
I znam
Ali dublje od svega
Sada li ubuduće
Da nam se li usud ravna
Po tim ranim vjetrovima

Razgaljeni besjednici
Glogom me zasipaju
Tajim li odveć predano
Ta vremešna čuvstva
Dok muljeviti prsti
Prema tvom licu polaze

Možda je trebalo reći riječ
U rastajanju
U zloj slutnji opakog kladiava
No moja je nijemost i preglasna
I čutila me odaju
Dok bljesak rana lišća
U vid uvire

Niti jedna riječ nije dovoljno nježna da ju
ne bismo mogli prešutjeti i zato ogrubjeli grub
govor začinjemo.
U rastu se dodirivamo toliko nekoć plahi
taknuta mjesta bubrića nam stidom
od ushita tajne nema ni spomena.
Zarečeni u šutnju ne ispunismo zavjeta i vrlo
smo siromašni bez svojih tamnica.